

Befrielsen av Lo Hollström

Jag var fast.

Fast här tills jag hittat rätt...

Jag känner hur de tar tag i mina armar och släpar mig bortåt från min familj. De kastar in mig i någon vagn och stänger så hela stället blir becksvalt.

Hastigt försöker jag ta mig upp på benen men känner känslan av ett rep som sitter skavandes på både fot och handlederna.

De tog mig långt, långt bort. In till staden. In till där förbränningarna sker.

Tiden kröp sakta förbi och doften av bränt kött och hår blev allt starkare. Man hörde hur skrik av smärta ekade i luften och hur folket blev allt gladare och argare för varje smärtsamt skrik.

Jag känner hur vagnen stannar och hör hur luckan låses upp. Med en snabb rörelse var luckan öppen och det starka ljuset utanför bländar mig.

Doften av rök blev mycket starkare då luckan öppnats och jag hostar till några gånger av den plötsliga förändringen av luft.

Jag drogs ut ur vagnen och det första jag ser är hur en stor församling samlats runt en stor hög med eld och i mitten av elden kunde man se den svaga skepnaden av en person. Med raska steg blev jag släpad vidare ner i en fängelsehåla som fanns under ett stort stenhus. Det sista jag såg av staden utanför innan de stängde igen dörren var hur en kvinna sattes upp på bålen i mitten av församlingen och hur de närmade sig henne med en glödande fackla.

Inne i fängelsehålan var golvet fuktigt och den mörka korridoren luktade av rök från de facklorna som hängde längs väggarna och mögel av de äckliga golv, tak och väggar.

Flera tiotals personer, både kvinnor och män, var inträngda i de små hålorna. Alla gråtandes efter att bli utsläppta och nästan alla skrek samma mening, samma ord och samma ledsenhet i rösten:

“Jag är ingen häxa!”

Jag blev överraskad då jag med ett våldsamt ryck kastades in i en av de flera hålor som stod fulla med personer.

Alla som stod i samma håla som jag kastades in i försökte ta sig ut genom den öppna dörren innan vakterna stängde den igen, men vakterna var mycket starkare än de magra personerna i hålan och puttade bara in dem igen, låste dörren och gick skrattandes iväg.

Flera timmar hade passerat, flera personer hade blivit tagna från hålan för att brännas. Men nu var det min tur.

Vakterna kom fram till vår håla och tog tag i mig, jag försökte ta mig loss från deras fasta grepp men jag kände hur mina muskler snabbt brände slut på energi och gav upp på att försöka ta mig loss.

När vakterna öppnade dörren ut från fängelsehålan var det mycket mörkare, men doften av rök var lika stark och brasan stod i mitten av den stora församlingen som stod och ropade ivrigt efter nästa offer.

Med våldsamma ryck och rörelser så hängdes jag upp och knöts fast på den stora trästocken i mitten av den stora högen av hö och halm.

Jag slet och slet det bästa jag kunde medan församlingen tittade på mig med hat i deras ögon, de buade och skrek retfulla och smärtsamma ord mot mig då jag hängde där.

Det var vid denna tid som jag gett upp. Det var inte värt det. Repen satt smärtsamt hårt mot handlederna och skavde bort den yttersta huden. Allt jag kunde göra var att titta på publiken, alla tankar hade smält bort, hur mycket jag än ville, kunde jag inte komma på något att tänka på.

Jag rycktes bort från mina tankar då jag kände den plötsliga känslan av värme krypa sig mot mina fötter. Med ett skrik tittar jag ner och ser hur höet och halmen som låg i en hög där innan tants på med eld.

Med den lilla energin jag hade kvar försökte jag rycka mig loss från repen. Men jag var fast.

Elden kröp allt närmare och brände allt i dess väg.

Till slut hade den nått upp till mig och jag kände hur mitt egna hår och skinn började brinna. Smärtan tog över hela kroppen och jag känner hur flera skrik tar sig ur min mun. Världen blir mörkare och mörkare även om elden brinner rakt under mig.

Tillslut blir allt svart.... och det sista jag hör förutom den arga publikens röster som blev allt svagare är en svag röst som säger "Leta det rosa för att hitta friheten."

Det där var 500 år sedan nu och jag har fortfarande inte hittat det så kallade "rosa".

Jag hade gått runt i nästan hela världen och sett hur världen omvandlades och utvecklas över åren. Hur teknologi har uppfunnits och hur det är en del av vardagen nu. Hur ny forskning har hittats om gamla utrotade djur och dinosaurier som har ändrat forskares tankar om evolutionen från dinosaurier till vardagliga djur. Hur nya medicinska recept har hittats och hur många människor det har hjälpt rädda.

Det har varit ett av de sista ställena jag kunde tänka på som rösten menade med "det rosa".

Jag hade äntligen efter flera månaders resa tagit mig till Japan, ett av de få ställen i världen med vildväxande körsbärsträd. Det var tidigt på morgonen eller lättare sagt mitt i natten.

Med trötta och skakiga ben gick jag upp och ner för kullar och berg, över åkrar och bäckar, genom skog och lera bara för att hitta några vilda körsbärsträd.

Timmar hade gått och jag var helt utsliten. Då man var död så kunde man inte flyga och teleportera som i alla berättelser. Om man ville ta sig någonstans så behövde man gå dit. Man kunde inte ta bil eller tåg eller någon sorts modern transportmedel.

Varje gång jag försökte sätta mig på ett tåg eller i en bil så åkte jag bara igenom det. Det enda som höll mig från att åka rakt ner mot jordens mitt var marken.

Det hade gått flera tröttsamma timmar sedan jag först anlände på ön och solen lyfte sig sakta men säkert upp över träd och bergstoppar. Mitt hopp hade börjat försvinna. För varje timme kände jag mer och mer hur hoppet slank bort från mitt grepp, hur benen blev allt tröttare och hur kroppen gjorde mer och mer ont.

Just då såg jag något kika fram mellan träden, ett rosa löv. Ett litet rosa löv som försiktigt ringlade runt i den tidiga morgonvinden.

Det lilla hoppet jag hade kvar sprakade till och jag gick så snabbt jag kunde mot stället lövet kom ifrån. För varje steg jag tog såg jag fler och fler löv glidande med vinden och till sist märkte jag att jag stod mitt i en blommig åker med körsbärsträd som omgavade hela stället. Mitt i åkern stod ett stort och mäktigt körsbärsträd, dess grenar ringlade och krokade sig runt varandra. Trädet var flera meter högt och grenarna var stora och kraftiga. Åkern var täckt i flera tusentals blommor, alla med olika dofter och färger.

Sakta rörde jag mig över åkern och tittade men stora ögon på det vackra landskapet.

Jag satte mig ner bredvid det stora körsbärsträdet och tittade ut över landskapet. Åkern var placerad på en ganska stor kulle så den fick en perfekt utsikt över de stora, snötäckta bergen långt bort i horisonten.

Med ryggen lutad mot körsbärsträdets grova bark så kände jag glädje för första gången på länge. Men var det här stället som rösten menade? Hade jag tagit mig hit i onödan som alla andra gånger?

Min kropp var helt utsliten och båda benen kändes som om de var gjorda av bly. "Det skulle inte skada att ta en kort tupplur väl?" tänkte jag redan glidande in i sömnen.

Ögonlocken var tunga som bly och jag somnade inte längre efter att ha suttit mig skönt och stängt Ögonlocken.

Just då hör jag en rost, en viskning som låter allt för bekant men ändå inte. Den enda grejen viskningen säger är:

"Bra jobbat spelare 6579, första nivån avklarad, 10 nivåer kvar för att bli befriad."